

AMENSKI POKLOK, 10. MACAJ, 2002

ruklađnik MATICA HRVATSKA KRIŽEVCI
za ruklađnika RENATA HRUSINIC
organizacija SAŠA ŽIVKOVIĆ
postav SUNČANICA TUK I SAŠA ŽIVKOVIĆ
design&press ARTSCRIPT KRIŽEVCI
ruklađa 150 PRIMJERAKA

Matica hrvatska Križevci

Životopis:

SUNČANICA TUK rođena je u
Sarajevu 31.03.1944. godine.
Diplomirala je slikarstvo na Akademiji
likovnih umjetnosti 1971. u Zagrebu.
Živi i radi u Reki kraj Koprivnice.

Adresa:
Starogradska 65
48305 REKA
tel. 048 839-356

Samostalne izložbe:

- 1972. Koprivnica, Muzej grada Koprivnice
  - 1982. Varaždin, Gradska knjižnica Koprivnica, Galerija Koprivnica
  - 1983. Bjelovar, Muzej grada Bjelovara
  - 1984. Varaždin, Izložbeni salon Galerije slika Varaždin
Zagreb, Studio galerije Karas
  - 1986. Karlovac, Zorin Dom
Koprivnica, galerija Koprivnica
  - 1993. Čakovec, Izložbeni salon Muzeja Medimurja
  - 1994. Velika Gorica, Galerija Galženica
  - 1995. Zagreb, Galerija proširenih medija
  - 1996. Koprivnica, Galerija Koprivnica
  - 1997. Rijeka, Filodrammatica
  - 2002. Čakovec, Centar za kulturu, Izložbeni prostor
Rijeka, Multimedijalni centar O.K.
Križevci, Izložbeni salon Matice hrvatske-Križevci
- Nagrade:**
- 1985. Karlovac, 4. Baj, Otkupna nagrad Skupštine zajednice općina Karlovac
  - 1996. Zagreb, Dom likovnih umjetnika, Kabinet grafike HAZU, 1. hrvatski trijenale crteža,
Nagrada Ministarstva kulture Republike Hrvatske

SUNČANICA TUK

23. rujna do 16. listopada 2001.

Matica hrvatska Križevci

Kroz puna tri desetljeća nakon diplomiranja na zagrebačkoj likovnoj akademiji slikarica Sunčanića Tuk sustavno izgrađuje svoj apertni svijet oblika, dosljedno nastavlja skitati se strogim i zahtjevnim radnim premisama. Njezin rad se manifestira u zatvorenim ciklusima, kroz izložbe definiranoga problemskog predznaka. Veći dio dosadašnjeg radnog vijeka provela je izvan nacionalnog kulturnog središta, ne baš u potpunj izlaciji ali svakako mimo jačih kolegijalnih razmjena i dominantnih grupacija, posvećujući se predano vlastitim traženjima. Čini se da posljednjih godina nešto učestalije pokazuje dosegnute rezultate, bere plodove minulog rada i dobiva zaslužan odjek sve sklonije odgovarajuće javnosti i kritike.

Povijesno gledano njezine bismo početke mogli svrstati u kategoriju »primarnog slikarstva«, odnosno uklopiti u tendencije novoga početka tvornog fiksiranja oblika nakon »šezdesetosmaške« cenzure radikalnog mentalizma, odustajanja od svakog objekta, antipikturalnosti tzv. konceptualne umjetnosti. Premda Sunčanića Tuk nije programatski prihvatila nijedan od pokreta niti se svrstala među glasne zagovornike tada aktualnih usmjerenja, intuitivno je svakako bila u dosluhu s duhom vremena, te je na svoj način prošla kroz ikonoklazam i posnost trenutka. U svojoj redukciji približila se i načelima minimalizma, odnosno kartezijanskoj procesualnosti za koju su se zalagali francuski slikari okupljeni oko knižnice »Support/Surface« (Podloga-Površina).

Marfologijski opisujući, čitavo bismo njezino slikarstvo trebali okarakterizirati nizovima i serijama, varijacijama i ulančanjima. Doista, svaki znak, svaki potez, svaka mrlja umnožavaju se i odjekuju, šire se u prostoru i produžuju u sličnim »sestrinskim« ili »bratskim« emanacijama. Repetitiva i uvant,

te se umjetnica nipošto ne boji monotonije i stereotipije, dapače, njihovim se sredstvima služi kako bi s fuzičke razine kompozicijske sredenosti prešla na psihološki, spiritualni čak metafizički plan postojanja.

Samo na prvi pogled djela Sunčanića Tuk imaju geometrijski ili scijentistički izgled, djeluju kao ishod neke egzaktne, gotovo strojne operacije, kad im pridemo i kad u njih empatijski uironimo uvidjet ćemo kako su sva impregnirana osobnim rukopisom, kako se iza neutralnosti sheme krije suptilna grafija i toplina neposrednog otiska. Dragocjene »male razlike« diferenciraju pojedinačne parcele, uračunate inačice i »pogreške« jačaju pažnju promatrača i sile ga na metodičnije proučavanje oslikanim ploham. Ostvarene strukture rezultat su dinamične napetosti cjeline i detalja, pravila i iznimke, ekrana i kadra.

Po vjernosti, ekskluzivnoj i hermetičnoj likovnoj opciji Sunčanića Tuk će u novijem hrvatskom slikarstvu moći zauzeti mjesto među elitistima forme, etičarima geste, onima za koje je »tabula rasa« sasvim bliska kategoričkom imperativu. U koordinatnom sistemu poznatih opusa, apscisu (i) za njezin slučaj predstavlja Kniferovo inžinjerstvo na kontinuitetu »meandru«, a ordinatu pruža nomadski primjer Edite Schubert, posebno iz njezine (recimo tako) »neo geo« faze. Naime, Tukova tipološki razrađene arhitektske aglomeracije slične meandru ili bar-kodu, a njezini »štapičasti« morfemi ili monemi omogućuju joj iznimno dosljedan i logično organiziran govor.

Navedene usporedbe služe tek za okvirnu orijentaciju i ne dovode u pitanje izvornost njezinih rješenja. Uostalom, slikarica o kojoj govorimo prošla je samostalnom putanjom, a apstraktno-geometrizirajući oblici najčešće upućuju na vrlo različite

konvencije i konotacije. Doista nije isto kad se do pročišćenosti dolazi dedukcijom ili indukcijom, a put Sunčanića Tuk ima empirijsku podlogu u nanošenju pigmenta i u disciplini ruke.

Radovi na ovoj izložbi pripadaju magistralnoj liniji osobnog istraživanja, s karakteristikama vertikalne ili horizontalne parcelacije polja. Kromatska je lestvica također svedena na dvoglas: tamnoga i svjetloga, zelenoga i crnoga, zelenoga i bijelog, gušćega i razrijeđenijega sivila. Dakle, krajnje škrtnim sredstvima ostvarena je široka gama mogućih značenja. Dapače, čini se kako je autenica ovaj put otkrivala vrata izravnijim motivskim i emotivnim natuknicama. Najveći broj radova jest »Bez naziva«, ali nekoliko ih je vrlo indikativno okršteno terminom »Evokacija«. Nema dvojbe da područje sjećanja i uspomena, zapamćenja i prihvatanja makar na mala vrata ulazi kao leitmotiv organiziranja vizuelnih silnica. Stovide, naslov »Ravenski krajolik« (po lokalitetu blizu Knjevac, toponimu vezanom uz osobnu sudbinu) ukazuje na sasvim konkretnu povodu, premda nema nikakvih ikoničkih, referencijalnih ustupaka. Instalacije »Crne kutije« idu još korak dalje u eksplicitnoj regionalnoj ukorijenjenosti, jer su na njihovim pročelnim ploham ispisana imena mjesta u kojima je slikarica živjela, boravila, djelovala ili ih prolazno dodirala. Međutim, ništa viđenoga i doživljenoga ne ulazi direktno u sliku ili objekt, reakcija se očituje jedino u senzibilnosti dodira, u latentnosti nutarnjih slojeva, u »seizmogramu duše« (da se poslužimo njezinim vlastitim terminom).

Sunčanića Tuk se najbolje odučila prstonima svoje biografije time što je stekla prepoznatljiv idiom i napučila izložbene prostore vlastitim znakovima u protjecanju.

Tomko Maroević

EVOKACIJA 1, DPTIH 2002

EVOKACIJA 2, DPTIH 2002

POPIS RADOVA:

1. Crne kutije, 2002., instalacija drvo, ulje, akrilik (25x25x20cm)x9
2. Ravenski krajolik, 2002., instalacija stol, tkanina, akrilik/platno, karton, lim, zrcala (30x20x10cm)x14
3. Evokacija 1, 2002., dptih akrilik/platno (200x70cm)x2
4. Evokacija 2, 2002., dptih akrilik/platno, (200x70cm)x2
5. Evokacije3, 2002., akrilik platno, zrcala (50x150x15cm)
6. Bez naziva, dptih, 1983.-1990. akrilik/platno (50x40 cm)
7. Bez naziva, 2000., akrilik/platno, (50x40 cm)
8. Bez naziva, 2001., akrilik/drvo, (27x25 cm)
9. Bez naziva, 2002., akrilik/platno, (30x20cm)
10. Bez naziva, 2002., akrilik/platno, (30x20 cm)
11. Bez naziva, 2002., akrilik/platno, (30x20 cm)
12. Bez naziva, 2002., akrilik/platno, (30x20 cm)x2
13. Bez naziva, 2002., akrilik/platno, (30x20 cm)x2
14. Bez naziva, 2002., akrilik/platno, (30x20 cm)x2